

NEČAKANÁ DIAGNÓZA

NORO ÖLVECKÝ

BESTSELER

vydavateľstvo

STRIEHNE VO VODE. A ZABIJA

NEČAKANÁ DIAGNÓZA

NORO ÖLVECKÝ

Noro Ölvecký
Nečakaná diagnóza
Copyright © by Noro Ölvecký
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-969968-8-9

Pod'akovanie

Ďakujem mojim priateľom, menovite Ing. Kataríne Trnkovej, PhD., Mgr. Petrovi Humajovi, RNDr. Ildikó Mitsovej, Ing. Viere Šalkovej, RNDr. Marekovi Skoršepovi, PhD., Martine Turanskej a mnohým ďalším za pomoc pri písaní románu a za podporu.

Každý z vás prispel svojím dielom, za čo Vám patrí moja veľká vďaka.

Špeciálne pod'akovanie patrí Ing. Kataríne Trnkovej PhD. za konzultácie niektorých odborných problémov a metodík. A za to, že považovala napísanie tohto románu za dobrý nápad. ☺

Ďakujem tiež nemenovaným lekárom a zdravotným sestram za ochotu so mnou komunikovať pri konzultácii niektorých problémov z oblasti medicíny.

A v neposlednom rade ďakujem manželke za jej lásku, podporu, starostlivosť a za to, že mi vytvorila podmienky na písanie.

Venované pracovníkom Regionálnych úradov verejného zdravotníctva za ich záslužnú a dôležitú prácu.

Dej aj postavy v románe sú vymyslené a ich podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná, no ochorenie, o ktorom je reč, reálne existuje a každý rok naň zomrie niekoľko ľudí, najmä detí. Súkromné laboratórium Diagnostik je rovnako výmysel autora, no, našťastie, diagnostickú metódu na určenie prítomnosti vražedného patogéna vo vzorkách vykonáva na Slovensku minimálne jedno laboratórium, patriace Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva so sídlom v nemenovanom meste.

1. KAPITOLA

Zoltán Varga nepatril k vysloveným ignorantom a svoju prácu si vždy dobre a zodpovedne zastal. Odtedy sa však jeho život vtlesnal do dvoch opakujúcich sa cyklov - pitia a triezvenia, zmenil sa aj jeho prístup k povinnostiam. Bolo totiž ťažké byť zodpovedný po opici, so zbytkovým alkoholom v krvi, s ťažkými viečkami po prebdeť noci a s boľavou hlavou.

Dôsledky svojich krčmových záťahov sa snažil v práci všemožne utajiť. Aj keď mal najlepšieho šéfa na svete, určite by mu netoleroval takéto stavy, tobôž nie príchody pod vplyvom alkoholu a zanedbávanie pracovných povinností.

Preto aj dnes, keď ho šéf kúpaliska Viktor Oravec stopol hneď za bránou a dal sa s ním do reči, sa v duchu modlil, aby nezacítil slivovicu, ktorou pred odchodom z domu tlmil bolesť zuba. Zdalo sa, že liečebná procedúra zabrala. Na chvíľu zahnila bolesť aj mrzutosť, a dokonca mu umožnila trocha si zažartovať.

No čím dlhšie sa zdržiaval v blízkosti Oravca, tým bolo nebezpečenstvo, že ho odhalí, väčšie. Bol najvyšší čas zmiznúť z jeho dosahu a zaliezť do bezpečia strojovne. Už-už sa s ním chcel rozlúčiť a vyhovoriť sa na množstvo povinností, keď ho šéf predbehol.

„Dobre, Zoli, nebudem ťa dlhšie zdržiavať. Dnes bude nával. Je teplo ako v peci a navyše sa začali prázdniny. Takže hor sa do práce!“ zavelil s úsmevom.

„Jasné, šéfe. Ide sa makat“,“ zazubil sa naňho Zoltán, znova nasadol na bicykel a šliapol do pedálov.

V jazde pokračoval po asfaltovej ceste, ktorá sa tiahla pozdĺž mŕtveho ramena rieky - akejsi prirodzenej hranice areálu kúpaliska, a využívala sa najmä na zásobovanie a dovoz potrebného materiálu. Keď minul bufety a reštauračné zariadenia, zatiaľ zívajúce prázdnotou, a vstup pre verejnosť v podobe dreveného oblúkovitého mosta, na ktorom sa o dve hodiny mali objaviť prví návštevníci, mal to už iba kúsok.

O chvíľu už brzdil pred nenápadnou prízemnou budovou stojacou v tesnej blízkosti časti s bazénmi, ktorá napriek novej fasáde pôsobila stroho a nezaujímavo. Málokto

však vedel, že v jej suteréne sa ukrýva najdôležitejšia časť kúpaliska – strojoňa.

Kúpalisko je zložitý organizmus, ktorého srdce bije v podzemí, s obľubou používal vetu, aby sa pred známymi a kamarátmi popýšil dôležitosťou svojho pracovného zaradenia. Nevadilo mu, že sa nezrodila v jeho hlave a že si ju požičal od Oravca, ktorý ju raz použil pri jednom rozhovore do okresných novín. Podstatné bolo, že ňou u všetkých vždy vyvolal záujem a pozornosť bez toho, že by musel niečo zveličovať. Strojoňa bola naozaj srdcom kúpaliska a prebiehal tam celý proces čistenia a úpravy vody z bazénov, aby spĺňala požadované kritériá. Bez jej správneho fungovania by nebolo možné kúpalisko otvoriť a prevádzkovať, bez srdca by kúpalisko nežilo.

Zoltán zosadol z bicykla, zamkol ho reťazou o stojan, a vošiel do budovy. Oproti dverám bolo schodisko, po ktorom zišiel dolu do suterénu. Ocitol sa na začiatku chodby vedúcej do priestraných miestností – podzemných komôr, v ktorých sa nachádzali potrubia, čerpadlá, pieskové filtre, výmenníky tepla, vyrovnávacia nádrž, zariadenia pre chemickú úpravu vody – prosto celá technologická časť bazénov.

V priebehu dňa ho povinnosti často priviedli aj do tejto časti podzemia, no teraz sa na kontrolu svojho kráľovstva nechystal. Jeho kroky viedli priamo do skromne zariadenej veľkej miestnosti, v ktorej okrem plechových skrií a dreveného stola s dvomi stoličkami nič iné nebolo. Slúžila viac–menej ako šatňa pre strojníkov v službe a susedila s ešte menšou umyvárňou, kde sa po práci mohli osprchovať. Cez úzke podlhovasté okno umiestnené tesne pod stropom vnikalo dnu príliš málo denného svetla, preto Zoltán siahol po vypínači a miestnosť razom zaplavilo žlté svetlo žiarovky. Prešiel k stolu, z pliec si zložil ruksak a vybral z neho tresku s rožkami.

„Žiadna práca nie je taká súrna, aby som sa predtým nenajedol,“ zamrmlal si popod nos a sadol si za stôl. V duchu hesla, že s plným bruchom je svet krajší, sa pustil do raňajok. Možno by sa mu po dojedaní posledného sústa krajším naozaj zdal, keby sa nepozabudol a nezahryzol do rožka práve na tej strane, kde ho už niekoľko dní trápil boľavý zub.

„Au! Bodaj by ťa porantalo!“ vykrikol namrzene, keď pocítil ostrú bolesť, ktorá mu vystrelila až do mozgu. Nahnevaný na seba, že si nedal väčší pozor, preklínil zub, ktorý práve ukončil dočasné prímerie a vyzval ho do súboja kto z koho. Vyzeralo to na ďalší ubolený, mrzutý a náročný deň, v ktorom bude ťažké udržať

si úsmev na tvári a chuť do práce. A tej bolo viac než dosť.

Vtom si spomenul na fľašku, ktorú si pri odchode z domu prozreteľne strčil do ruksaku. Jedine slivovica mohla utlmiť stupňujúcu sa bolesť zuba. Ráno sa jej to podarilo, preto dúfal, že zaberie znova. A hoci dosiaľ nikdy nekonzumoval v pracovnej dobe okrem orosenej dvanástky v bufete žiadny alkohol, teraz bez váhania vytiahol fľašku, otvoril ju a priložil k ústam. V nádeji, že mu pomôže, si z nej odpil a zopakoval rituál, ktorý v ten deň už absolvoval v garáži pred odchodom z domu. Potom alkohol pustil dolu hrdlom.

„No počkaj. Ja s tebou vybabrem. Ak bude treba, utopím ťa v slivovici,“ zastrájal sa nahlas a vôbec mu nevadilo, že sa prihovára veľmi neobvyklému poslucháčovi. „Už ma to prestáva baviť. Otravuješ ma cez deň, otravuješ ma v noci, kvôli tebe sa poriadne nevyspím a potom v práci padám na hubu. Vieš, koľko ja mám práce?“

Zoltán sa pustil do vymenovávaní svojich povinností. Vždy o nich hovoril s nadšením a s nádychom pátosu, a ak vybadal, že jeho rozprávanie vzbudzuje záujem, rástol. Aspoň v očiach druhých, keď mu už nebolo dopriate narásť aj fyzicky a zopár centimetrov mu k spokojnosti chýbalo.

Teraz síce normálneho poslucháča nemal, no svoju dôležitosť rád pripomínal aj kamarátom v krčme, ktorí spočiatku neveriacky krútili hlavami nad tým, čo všetko musí strojník na kúpalisku robiť. Keď ho však museli počúvať pričasto a Zoltán sa začal oháňať nejakou vyhláškou, zvykli si z neho aj trocha ut'ahovať.

„Zoli, Zoli, čo si ty za chlapa? Doma musíš poslúchať ženu, v práci zasa nejakú vyhlášku. Čo je to za život? Ved' ozajstný chlap si nenechá rozkazovať od nikoho, robí iba to, čo uzná za vhodné on sám a nebojí sa ničoho a nikoho,“ hustili doňho, pričom sa tváрили vážne, no iba s námahou zadržovali smiech.

Zoltán mal päťdesiatšesť rokov a spolu s manželkou Irenou bývali na kraji mesta v štvrti, ktorá pripomínala skôr dedinu. Nebolo tu ničím výnimočným vidieť po uliciach pochodujúce husi, ktoré ráno merali cestu k mŕtvemu ramenu rieky a navečer sa neomylné vracali do tej správnej brány.

Zoltán svojich rodičov nepoznal. Vyrastal v detskom domove, kam ho hneď po narodení odložili ako nepotrebnú záťaž. Nezažil materinské pohladenie ani otcovské uznanie, lásku a teplo rodinného krbu.

Po nepoznanom túžiaci pekný čiernooký mladík menšieho veku, vždy s hun-

cútskym úsmevom popod fúzickmi a najmä dobrým a láskavým srdiečkom, sa stal ľahkou korisťou o niečo vyššej, o niečo ťažšej a o dosť škaredšej a rafinovanejšej dievčiny, ktorá mala vo veciach lásky a hľadania manžela jasno. Keď sa Zoltán po skončení základnej vojenskej služby ženil, nosila už jeho milá Irenka pod srdcom ich prvú dcéru a po svadbe si dovedla ženicha priamo do rodičovského domu.

Zoltán sa nesťažoval. Kým mal strechu nad hlavou, milujúcu manželku, tolerantných svokrovcov, nádhernú dcérku, ku ktorej o dva roky pribudla druhá, mal všetko, po čom vždy tak veľmi túžil. Domov a rodinu.

Jeho dokonalý svet sa mu začal rúcať vtedy, keď z neho začali postupne odchádzať tí najdrahší. Dcéry sa povydávali a odsťahovali sa preč, svokrovci zomreli a z manželky Ireny sa stala neznesiteľná fúria. Čoraz častejšie hľadal útočisko v krčme medzi kamarátmi alebo sa uchýlil do dielničky, ktorú si zriadil vedľa drevárne na konci záhrady za domom.

Hoci by sa mohlo zdať, že Zoltán pri rozprávaní o práci na kúpalisku v snahe zaujať trocha preháňa, hovoril pravdu. Práca strojnika na kúpalisku nebola iba bezstarostná prechádzka medzi bazénmi a polonahými telami návštevníkov, medzi ktorými sa vždy našiel exemplárny kus ženskej príťažľivej zrak na dlhšie, ako slušnosť dovoľuje. A nebola to ani nuda v strojovni a bezduchý dozor nad zariadeniami, ktoré fungovali viac-menej automaticky.

Kvalita vody v bazénoch musela spĺňať prísne kritériá dané vyhláškou ministerstva zdravotníctva - vyhláškou, o ktorej Zoltán tak rád rozprával - a to si vyžadovalo pravidelnú a zodpovednú kontrolu vody aj počas dňa, okamžité vyhodnocovanie výsledkov a v prípade potreby úpravu prevádzky kúpaliska.

Zoltán schoval fľašu späť do ruksaku a pozrel sa na svoje hodinky. Do ôsmej chýbala necelá polhodina - dosť času na zosumarizovanie povinností, ktoré ho dnes čakali. Okolo ôsmej totiž musel byť pri bazénoch, aby vo vode každého z nich odmeral parametre, ktoré vyhláška predpisovala merať trikrát za deň. Okrem toho ho čakala kontrola všetkých zariadení v podzemných komorách, najmä automatických dávkovačov chemikálií, ktorými sa upravovala voda skôr, než ju potrubím odvedli do jednotlivých bazénov. Osobitné postavenie mala dezinfekcia vody, ktorá sa u nich zabezpečovala pravidelným dávkovaním plynného chlóru do potrubia a v prípade nutnosti tekutým chlórnanom sodným pridávaným priamo do bazéna.

Zoltán si v duchu zadelil všetky povinnosti, hoci v posledných dňoch, ktoré boli kvôli krčmovým záťahom s kamarátmi, neutíchajúcej bolesti zuba a pridaným službám za kolegu Miloša dosť náročné, v nich akosi stratil prehľad.

Zistenie, že dnes je na programe okrem pravidelných meraní iba výmena vody v detskom bazéne, ktorý vypúšťali, drhli, dezinfikovali a znova napúšťali vodou každý deň po zatvorení kúpaliska, ho veľmi potešilo. Vzhľadom na okolnosti by to mohol byť celkom normálny deň.

Niekoľko minút po dvanástej sa však spotený, roztrpčený a znechutený, vliekol od bazénov naspäť do strojovne.

Predpovede meteorológov sa vyplnili do bodky a aj dnes sa teploty vzduchu vyšplhali nad tridsiatku. Zoltán nemusel konkrétne číslo hádať podľa množstva kropajú potu na čele, ani podľa veľkosti mokrého fláku na tričku, ktoré sa mu lepilo na chrbát. Vedel ho presne, nakoľko pri meraní teploty vody v jednotlivých bazénoch vždy odmeral aj teplotu vzduchu. Údaje potom nadiktoval plavčíkom, aby ich zverejnili na informačných tabuliach pri bazénoch. Ako inak, žiadala to vyhláška.

No neboli to len meteorológovia, komu vyšla predpoveď. Naplno bodoval aj Oravec, ktorý hneď ráno predpovedal nával kúpania sa chtivých a nemýlil sa. Kúpalisko sa postupne zaplnilo a hoci bol pracovný deň, okolo obeda takmer praskalo vo švíkoch ako predošlý víkend.

Slnko nemilosrdne páliło, na oblohe nebolo ani mráčika a nikomu sa nechcelo z vody von. Deti do nej skákali, špliechali, bláznili sa, výskali. Zoltán však bol roztrpčený. Kvôli horúčavám veľmi rýchlo klesalo množstvo voľného chlóru vo vode. Ráno bola nameraná hodnota ako-tak v poriadku, no na obed a popoludní bola výrazne nižšia. Rovnaká situácia sa opakovala už niekoľko dní a týkala sa takmer všetkých bazénov, no najväčší problém sa ukazoval v rekreačnom bazéne s termálnou vodou.

„Dočerta! Zasa ten chlór. Furt sa musí niečo dodrbať,“ uľavil si Zoltán, keď sa vrátil do príjemného chládku v podzemí a sťažka dosadol na starú drevenú stoličku, ktorá pod ním nebezpečne zavýzgala. Potom si položil lakeť na stôl a hlavu plnú chmúrnych myšlienok si podoprel rukou.

Pokyny na riešenie takýchto situácií boli jasné – okamžite vykonať opatrenia v prevádzke, aby sa hodnoty dostali do normálu. V prípade rekreačného bazéna to

znamenal dodat' tekutý dezinfekčný prostriedok do vody manuálne, čo nebolo také jednoduché ako sa na prvý pohľad zdalo. Zoltánov znechutený výraz tváre hovoril za všetko. Najprv by ho čakala príprava vhodnej koncentrácie roztoku, potom šaškáreň pri bazéne a opakované merania. Navyše pri manipulácii s chlórnanom sodným bolo potrebné dodržiavať bezpečnostné predpisy. Ak si nechcel na oblečení zadovážiť nejakú dieru a v tom horšom prípade si poleptať pokožku alebo sliznicu, musel si obliecť gumenú zásteru, gumené rukavice a na ochranu očí štít alebo okuliare.

Keď si v hlave premietol všetky činnosti, ktoré by musel vykonať a zvažil všetky za a proti, veľmi rýchlo dospel k rovnakému rozhodnutiu, aké urobil aj v predošlých dňoch.

Patrične ho aj okomentoval, no vzápätí pridal aj argument, ktorým chcel učičičkať svoje svedomie.

„Ja sa na to môžem zvysoka...Aspoň ľudia nebudú fľíkať, že ich štípu oči od chlóru,“ zašomral si popod nos a zopár ďalších argumentov si nechal aj na cestu k bufetom, kam ho ťahal hladný žalúdok a lákavá predstava oroseného pohára studenej dvanástky.

Možno keby ma tak nebolel ten prekliaty zub. Keby som nebol taký uštvaný, nevyspatý a unavený. Možno...

No skôr, než sa tam vybral, musel urobiť niečo, o čom si myslel, že ho ochráni pred nepríjemnosťami a čím chcel zakryť svoje klamstvo. Postupne otvoril všetky prevádzkové denníky bazénov a do kolónky *Volný chlór*, ktorú zatiaľ nechal nevyplnenú, dopísal vyhovujúce hodnoty. A všetko bolo vybavené, bez reči a veľkého násilia...

2. KAPITOLA

Peter Rybanský zhltoľ obľúbené raňajky pomerne rýchlo. Chlieb s maslom a jahodovým džemom, k tomu hrnček teplého kakaa, mu chutili za každých okolností a dosiaľ sa mu nezunovali.

„Už som zjedol,“ oznámil a opakom dlane si spokojne utrel hnedé fúzy od kakaa. Na tie ozajstné si musel pár rokov počkať.

Klaudia sa prekvapene pozrela na syna. Nestávalo sa často, aby raňajky spred neho zmizli tak rýchlo, nech boli akokoľvek obľúbené. Skôr naopak. Počas školského roka ho často musela súriť, aby zrýchlil tempo jedenia, aj ostatných ranných povinností, inak by do školy chodil pravidelne neskoro.

„Ale kam sa ponáhľa dnes?“ húpala v duchu a jej prekvapenie ešte vzrástlo, keď Peter vstal od stola a odniesol svoj tanier i hrnček do drezu.

„Tu sa dejú veci!“ zvolala Klaudia a nespúšťala zo syna oči. Od rána sa správal prinajmenšom neobvykle. Bol prvý deň letných prázdnin a namiesto toho, aby si dlhšie pospal a vyhol sa nenávidenému vstávaniu, prikvitol do kuchyne už o pol ôsmej. Prezlečený, umytý a učesaný. Navyše si ustlal aj posteľ, síce tak všelijako, no snahu mu rozhodne nemohla uprieť.

Raňajky zjedol v rekordnom čase a odnesenie riadu do drezu bola čerešnička na torte. Vo všeobecnosti to nerobil žiadny chlap, ani jej manžel Tomáš nie. Dosiaľ sa nestalo, aby to urobili bez upozornenia, sami od seba. Petrovo ukázkové správanie mohlo znamenať iba jedno jediné. Že niečo potrebuje, niečo, čo sa o chvíľu dozvie aj ona. Nemýlila sa. Petrova prosba prišla skôr, než stihla umyť všetok riad.

„Mami, môžem ísť dnes na kúpalisko?“

Klaudia položila umytý tanier na odkvapkávač, utrela si ruky do utierky a otočila sa k synovi.

„S kým?“

„S Filipom, a možno sa k nám pridajú aj ďalší kamoši. Však mi to dovoľíš?“ opýtal sa Peter s nádejou v hlase, dúfajúc, že mama zohľadní všetky pozitíva po-

sledných dní vrátane vysvedčenia, s ktorým včera veselo vykračoval domov. Hroziacu trojku z matematiky sa mu podarilo opraviť v poslednej chvíli a päť dvojok nemohlo ohroziť jeho prázdninové plány.

Navyše mu do kariet hralo aj počasie. Meteorológovia predpovedali pokračovanie teplého letného počasia, ktoré tento rok začalo skoro a už v júni vystúpili teploty nad tridsať stupňov. A aby si zabezpečil maminu dobrú náladu aj v čase, keď jej položí dôležitú otázku, nenechal nič na náhodu a od rána sekal dobrotu.

O to väčšie bolo jeho sklamanie.

„Prepáč, Petrik, to nepôjde. Bez dozoru dospelého ťa nepustím.“

„Ale, mami, prečo? Veď už budem šiestak. Aj Filipovi rodičia dovolili.“

„Ostatní ma nezaujímajú. Zaujímaš ma ty. Mimochodom, neverím, že Filipova mama s niečím takým súhlasila. Čo sa chcete utopiť?“

„Prečo by sme sa mali utopiť? Veď vieme plávať,“ bránil sa zúfalo Peter. Rozhovor s mamou sa vyvíjal inak, ako si predstavoval. Najhoršie bolo, že na všetky jeho *za mala svoje proti*.

„Môže sa vám však stať niečo iné. A kto vám potom pomôže, keď žiadny dospelý s vami nebude?“

„To je strašné, keď má niekto mamu zdravotnú sestru,“ s nevôľou zagúľal očami. „Všade vidíš iba nebezpečenstvo a úrazy. Veď už nie som malé decko.“

„Pochopíš, keď budeš dospelý a budeš mať svoje deti,“ mentorovala Klaudia. Bola rozhodnutá neustúpiť. Nemohla si pomôcť. Jej strach o Petra bol priveľký a aj keď si občas uvedomovala, že to preháňa, alebo jej to decentne naznačili kamarátky, robila všetko preto, aby ho ochránila pred nástrahami, ktoré naňho číhali. Čo na tom, že mal už jedenásť rokov.

Peter bol ich jediné dieťa. Dva roky po jeho narodení síce znovu otehotnela a s manželom Tomášom sa tešili na ďalšieho potomka, no ich radosť netrvala dlho. Potratila v prvom trimestri a nasledujúci pokus o rok neskôr dopadol rovnako. Nikdy sa s tým nezmierila a v strachu pred ďalším nezdarom úsilie o druhé dieťa radšej vzdala.

Peter pociťoval mamine obavy na každom kroku. Aj boj o povolenie ísť sa kúpať s kamarátmi na kúpalisko bol ťažší, ako očakával. Nechcel však hneď na začiatku vytiahnuť tromf, o ktorom si myslel, že by mohol zabrať. Pokúsil sa preto

ešte raz zvrátiť nepriaznivo sa vyvíjajúci rozhovor spôsobom, akým to na mamu občas platilo. Prosíkaním a najsmutnejším výrazom v tvári, aký dokázal vystrúhať.

„Mami. Prosím. Sľubujem, že si dám pozor.“

Klaudia mu s úsmevom postrapatila hnedé kučeravé vlasy.

„Nie, Peťko. Darmo na mňa vrháš tie tvoje psie pohľady. Vydrž do víkendu. V sobotu mám síce dennú, ale v nedeľu sa môžeme ísť kúpať všetci. Aj s tatinom.“

„Ale mami! Vieš dobre, že on nerád chodí na kupko. Zasa nás zavelčie na Počúvadlo ako minulý rok. Je tam krásne, no voda je studená. Chceš, aby som ochorel?“

Peter sa snažil zlepíť dokopy všetky argumenty v prospech návštevy kúpaliska a ani trocha mu nevadilo, že sa uchýlil k citovému vydieraniu.

„Sľubujem ti, že ak vydržíš do nedele, pokúsim sa prehovoriť tatina, aby sme tentoraz išli na kúpalisko. Čo ty na to?“

„Dnes je len streda,“ nevďačne zastonal Peter.

„Nuž. Nedá sa nič robiť. Budeš musieť vydržať,“ povedala Klaudia a otočila sa k drezu, aby doumývala riad.

Peter sa zamračil. Prišiel čas na posledný útok, na posledný tromf z rukáva.

„Sľúbili ste mi za dobré vysvedčenie darček. Čo keby tým darčekom bolo dnešné kupko?“ ozval sa s nádejou.

„Nie synček. Už som povedala. A dobre, že spomínaš vysvedčenie. Dnes ho pôjdeš ukázať starkým. Určite ťa už netrpezlivo čakajú a keď budeš chcieť, môžeš sa okúpať u nich v bazéne na záhrade.“

Peter smutne zvesil hlavu. Napriek obrovskej snahe sa mu nepodarilo mamu presvedčiť a namiesto kúpania na kúpalisku sa musel uspokojiť s nafukovacím bazénom, ktorý bol dobrý akurát pre malé deti. Ani potápať sa v ňom nedalo. Nehovoriac o tom, že na návštevu kúpaliska sa tešil aj z iného dôvodu. Mala tam byť spolužiačka Laura, ktorá sa mu páčila a po ktorej už dávnejšie pokukoval. Bol to príliš lákavý dôvod na to, aby hádzal flintu do žita tak rýchlo. Musela predsa existovať nejaká možnosť.

Vtom dostal nápad. Ak na kúpalisko nemohol ísť bez dozoru dospelých, tak...

„Mami, a čo keby si išla s nami ty? Veď do roboty ideš až večer.“

Klaudia zastavila tečúcu vodu a znovu sa obrátila k synovi.

„Je mi ľúto, ale naozaj nemôžem,“ pokrčila ramenami. „Som objednaná k le-

károvi a potom ešte musím nakúpiť a navariť. Keby mi dnes tatino nenechal auto, neviem ako by som všetko stihla. Ak chceš, po ceste ťa môžem zaviesť k starkým.“

Peter si sklamane vzdychol a odišiel do svojej izby. Zvalil sa krížom cez posteľ a s nohami zvesenými na zem a hlavou opretou o stenu nadurdene hľadel pred seba. Takto si dnešný deň nepredstavoval. Mamin postoj k jeho osamostatňovaniu sa mu ani trochu nepáčil. Nechápal ju. Veď už nebol malé decko, na ktoré treba neustále dozerat' a kontrolovať ho. Netušil, čo ju k tomu vedie, ale až príliš dobre vedel, ako to skončí, ak s tým neprestane. Odlúčením od kamarátov a v tom horšom prípade aj ich posmeškami.

Dumajúc o tragickej budúcnosti, zrazu mu zrak zabľúnil na plagát na protiľahlej stene, z ktorého sa naňho usmieval obľúbený hokejista Pavol Demitra. Chvil'ku si ho prezeral. Bol to bojovník, ktorý sa nikdy nevzdával a bojoval až do poslednej minúty. Tak ako sa na poriadneho kapitána patrí.

Ani ja to nemôžem vzdať.

Peter vyskočil z postele a načiahol sa za mobilom položeným na písacom stole. Vytočil číslo a priložil si ho k uchu.

„Čau, Peťo. Dobré, že voláš. Z nášho kúpania nebude nič. Mama ma nepustila. Vraj môžem ísť len v tom prípade, ak pôjde s nami aj ona,“ ozval sa Filipov hlas.

„Super. Akurát som ti to chcel navrhnúť. Moja mama ísť nemôže a napadlo mi, či by nemohla tvoja. Počkaj Filip, nepolož.“

Peter sa s mobilom v ruke rozbehol do kuchyne. Len čo otvoril dvere na izbe, vrazil do mamy.

„Čo sa deje? Kam tak letíš? Si už pripravený? Musíme ísť.“

„Mami, a keby s nami išla Filipova mama, pustila by si ma?“ vysypal zo seba Peter. Klaudia prekvapene zdvihla obočie.

„Filipova mama?“

Klaudia zaváhala. Nechcela byť matkou, ktorá vždy všetko synovi zakazuje, ale na druhej strane tu bol jej strach, ktorý ovplyvňoval väčšinu rozhodnutí týkajúcich sa Petra. Nebolo ľahké potlačiť ho.

„Tak čo? Môžem ísť?“ súril ju syn a netrpezlivo prešľapoval na mieste.

„Najskôr sa musím dohodnúť s Filipovou mamou a opýtať sa jej, či ťa vôbec zo sebou zoberú,“ odpovedala Klaudia vyháňavo.

„To nie je problém.“ Peter rýchlo požiadal Filipa, aby zavolať mamu k telefónu a podal mobil tej svojej.

Klaudia si ho prekvapene priložila k uchu.

„Haló. Dobrý deň prajem. Tu Rybanská. Pani Švecová, môj synátor mi práve oznámil, že idete s Filipom na kúpalisko a vraj by ste ho vzali so sebou. Nebude vás to obťažovať?“

„Vôbec nie, pokojne môže ísť s nami. Aspoň im bude spolu veselšie.“

„Ďakujem vám. Ste veľmi milá. Peter bude rád. Už pol hodinu mi tu píli uši.“

„To nestojí za reč. Budeme ho čakať pred panelákom na parkovisku.“

„Kedy plánujete príchod domov?“

„Asi tak o piatej. Môže byť?“

„Jasné. A ešte raz vám ďakujem. Dosiaľ bol vždy iba s nami, tak...“

„Plne vás chápem. A nemusíte sa báť. Dám na nich pozor.“

Peter sa nevedel dočkať, kedy mama dotelefonuje. Len čo skončila hovor, s hlasným výkrikom radosti sa jej hodil okolo krku a vybozkával ju na líca.

Toto by už pred kamarátmi neurobil, usmiala sa Klaudia v duchu. Objala ho a pritisla k sebe.

„Si môj veľký chlap. A takí sa už správajú zodpovedne a dávajú na seba pozor.“

„Ale mami, zasa začínaš?“

Vykĺzol jej z náručia, aby si mohol pobaliť veci do ruksaku. Čo ak by si to náhodou rozmyslela?

Rozbehol sa ku skrini, otvoril ju a rýchlym pohľadom preletel všetky poličky.

„Kde mám plavky?“ zvolal bezradne.

Klaudia k nemu podišla.

„Ustúp. Všetko ti pripravím, lebo mi to tu rozhádzáš,“ povedala a pustila sa do balenia.

Peter chvíľu zvažoval, či si vziať aj potápačské okuliare, ktoré nesmeli chýbať na žiadnej dovolenke pri mori. Rozhodol sa, že ich tentoraz nechá doma. Miloval potápanie a mohol sa popýšiť krásnymi úlovkami mušlí. Život pod hladinou mora mu učaroval. Už od malička rád sledoval dokumentárne filmy s touto tematikou a listoval v knihách o žralokoch a iných morských tvoroch.

Na kúpalisku mu otec potápanie zakazoval. Nechápal prečo. Raz sa mu to síce pokúšal vysvetliť, ale veľmi ho vtedy nevnímal. Boli to iba ďalšie prednášky o ni-

čom. Nenapočúval sa ich už dost? Na potápaní nevidel nič zlé. Bola to zábava, aj keď s potápaním v mori sa to porovnať nedalo. No na vyťahovanie sa pred babami postačilo.

Keď Klaudia pobalila Petrov ruksak, siahla do peňaženky a podala mu bankovku. „Tu máš desať euro. Mali by ti stačiť. Na vstupenku a na jedlo. Nestihla som ti už zabaliť nejaký chlieb.“

„Ďakujem, mami. Kto by jedol na kupku chlieb z domu?“ prevrátil oči. „Skočíme s Filipom na langoš s kečupom a syrom.“

„Dobre, dobre. Len si dajte pozor. A poslúchaj pani Švecovú.“

„Jasné.“

Peter si rýchlo obliekol tričko s krátkym rukávom a kraťasy. Do zadného vrecka si schoval mobil. Ešte raz hodil pohľadom po Paľovi Demitrovi a nenápadne naňho žmurkol.

Je dobojované, kapitán. Oplatilo sa nevzdať.

„Zápas sa skončil víťazstvom domácich a strelcom víťazného gólu je P E T E R R Y B A N S K Ý!“ zvolal nahlas ako hlásateľ na zimnom štadióne, vyhlasujúci meno strelca domáceho mužstva.

V predsieni si obul nové tenisky a postavil sa pred zrkadlo, aby kritickým okom skontroloval svoj zovňajšok. Poobzeral sa zo všetkých strán a potom si nespokojne prehrabol vo večne strapatých hnedých vlasoch. Nepomohlo to. Vlasy sa vrátili do pôvodného stavu. Aby schoval ich neposlušnosť, nasadil si na hlavu bielu šiltovku a ešte raz sa pozrel do zrkadla.

Klaudia s úsmevom sledovala syna, ako začína dbať o svoj výzor a oblečenie. Darmo, puberta už klopala na dvere, no zdalo sa jej, že akosi priskoro.

Peter rýchlo pobozkal mamu na líce, odomkol dvere a vyšiel na chodbu. Aby si to náhodou nerozmyslela, nepočkal ani na výťah a rozbehol sa dolu po schodoch.

„Ahoj!“ zakričal jej z dostatočnej vzdialenosti a ani sa nezastavil.

„Ahoj, môj,“ zavolala za ním Klaudia a vrátila sa do bytu. Bol najvyšší čas obliecť sa a vyraziť z domu.

Predsa len jej to však nedalo a vyšla na balkón, aby skontrolovala Petra. Práve vyletel z paneláku a namieril si to cez trávnik a detské ihrisko k parkovisku, až mu ruksak nadskakoval na chrbte.

Švecovci bývali o tri vchody ďalej a Filip s Petrom sa kamarátili už odmalička. Menej pribojný Filip našiel v Petrovi ochrancu, a naopak, Peter potreboval niekoho, pred kým sa mohol tak trochu vystatovať a kto by jeho reči hltal s údivom v očiach.

Klaudia nespúšťala oči zo syna, ktorý sa práve zvítal s Filipom a jeho mamou. Vtom všetci traja zdvihli hlavu a zamávali jej. S úsmevom im odmävala naspäť a keď auto Švecovcov neskôr zmizlo z dohľadu, vrátila sa do kuchyne. Zrak jej padol na nástenné hodiny visiace nad dverami.

„Teraz musím kopnúť do vrtule aj ja, inak ku gynekológovi neprídem načas,“ zvolala a rozbehla sa do spálne, aby sa prezliekla.

Prvý prázdninový deň sa už kúpala v teplých slnečných lúčoch a ľudia vo svojom pote. Bol naozaj ideálny deň na návštevu kúpaliska.

3. KAPITOLA

Keď lietadlo Boeing 737 spoločnosti Ryanair bezpečne zosadlo na pristávaciu dráhu bratislavského letiska, doktorka Zuzana Danišová si s uľahčením vydýchla. Letecká doprava nebola jej srdcová záležitosť. Napriek všeobecne známym štatistikám o jej bezpečnosti lietala veľmi nerada a len vtedy, ak to bolo nevyhnutné.

Mesto na rieke Temža ju očarilo a uchvátilo. Nielen dokonale pripravenou a zorganizovanou konferenciou molekulárnych biológov, ktorá predbehla všetky jej očakávania. Vďaka šikovnosti sekretárky Janky, ktorá zohnala ubytovanie v tesnej blízkosti konferenčného centra, ušetrila kopu času zbytočne strateného náročným cestovaním z a do hotela. Aj preto stihla za relatívne krátku dobu necelých troch dní navštíviť aj niektoré pamätihodnosti a nadýchať sa nezameniteľnej atmosféry tohto veľkomesta.

S ponukou zúčastniť sa medzinárodnej konferencie prišiel za ňou začiatkom mája vedúci laboratória, doktor Samuel Ravinger. Bol známy vycibreným zmyslom pre humor a tým, že pri rozprávaní anekdot rád sledoval reakcie ľudí. Medzi jeho obľúbené patrila aj tá, ktorou odôvodňoval výber svojho povolania.

„Ničím iným som sa stať nemohol,“ vravieval, vychutnávajúc si nechápavé pohľady tých, ktorí ešte nepoznali vtipnú pointu. Pokračoval až vtedy, keď usúdil, že ich už dostatočne dlho potrápil svojím mlčaním.

„V roku, keď som sa narodil, sa na moju počesť podarilo pánom Watsonovi a Crickovi odhaliť tajomstvo kódovania genetickej informácie. Výsledkom toho bol, ako isto viete, model dvojitnicovej štruktúry DNA. Musel som sa im za to nejako odvdáčiť,“ dodal s potmejúdskym úsmevom na tvári.

Teraz sa však zdalo, že nežartuje.

„Pôjdeš na medzinárodnú konferenciu do Londýna.“

„Sama?“ začudovala sa.

„Áno, sama,“ prikývol vážne a vyvrátil tak všetky Zuzanine pochybnosti. „Snáď s tým nemáš nejaký problém? Adam je už veľký. Koľkože má? Desat? Tri

dni bez mamy určite vydrží. Navyše téma konferencie je pre teba ako uliata.“

„Nie, nemám problém,“ povedala Zuzana neisto. „O akú tému ide?“

„Myslel som si, že sa ma na ňu ani neopýtaš,“ prehodil Ravinger. „Je to konferencia s názvom Real-time PCR a jej využitie v molekulárnej biológii.“

Zuzana sa zamyslela. Ravinger mal pravdu. Bola to jej parketa. Real-time PCR bola jednou z metódik, ktorú v laboratóriu zaviedla na vyšetrenie prítomnosti viacerých druhov patogénov. A teraz sa jej núkala šanca vypočítať si prednášky iných kolegov z rôznych štátov sveta, prípadne si s nimi vymeniť skúsenosti v osobných rozhovoroch. Vďaka vynikajúcej znalosti angličtiny jej v tom nebránila ani jazyková bariéra.

„Ty prečo nejdeš?“ opýtala sa náhle. „Londýn bol vždy tvojou srdcovou záležitosťou.“

„To je síce pravda,“ zasnene prižmúril oči Ravinger. „No bol som tam už viackrát, a navyše mám na ten termín dohodnutý golf s majiteľmi spoločnosti. Tentoraz budeš musieť reprezentovať Diagnostik sama.“

Doktor Samuel Ravinger pracoval pre spoločnosť Diagnostik, s.r.o už od jej založenia a netajil sa dobrými až nadštandardnými vzťahmi s jej majiteľmi. No nikdy svoje postavenie nezneužil vyvyšovaním sa nad ostatnými kolegami. Vďaka dravosti, dostatku kapitálu a zavádzaniu nových jedinečných analýz, ktoré sa často v iných laboratóriách vôbec nevykonávali, urobil zo spoločnosti Diagnostik lídra v laboratórnej diagnostike.

Zuzana sa pri spomienke na rozhovor s Ravingerom spred dvoch mesiacov pousmiala. Bola mu vďačná, že ju na konferenciu do Londýna poslal. Nové kontakty, ktoré tam nadviazala, ako aj plodné výmeny názorov medzi účastníkmi, naozaj stáli za to. Samotný Londýn bol už iba čerešničkou na torte.

Lietadlo na pristávacej dráhe postupne spomaľovalo, až nakoniec zastavilo úplne. Zuzana poslušne počkala, kým sa vypne signalizácia pripútania sa, odopla svoj bezpečnostný pás a vstala zo sedadla.

Otvorila skrinku nad hlavou, vybrala z nej svoju cestovnú tašku a prevesila si ju cez plece. Spolu s ostatnými cestujúcimi sa pomalým krokom posúvala ku dverám lietadla a keď sa v nich ocitla, naskytl sa jej nádherný pohľad na posledné lúče zapadajúceho slnka tesne nad obzorom.

Na rozdiel od londýnskeho počasia, kde počas troch dní len jeden ako tak stál za to a na chvíľu vyšlo aj slnko, v Bratislave ju privítal príjemný teplý večer.

Kochat' sa však dlho nemohla. Potrebovala riešiť dôležitejšie veci. Vyzdvihnutie svojho auta, ktoré pred odletom do Londýna zaparkovala na platenom a stráženom parkovisku blízko letiska, no ešte predtým telefonát rodičom, aby ich ubezpečila, že je živá a zdravá.

Kým sa v priletovej hale na páse zjavili prvé kufre, zapla mobil a bez váhania vytočila mamine číslo a informovala rodičov a svojho syna, ktorý bol u nich na prázdninách, že šťastne pristála. Všetci v Čeríne sa jej už nevedeli dočkať.

Zuzana na rodičov nedala dopustiť. Ani na krásne detstvo prežité v Čeríne, v malej dedinke neďaleko Banskej Bystrice, ležiacej v lone nádhernej prírody, obkolesenej lesmi plnými hříbov, malín a čučoriedok. Poznala tam každý strom, každú lúku či záhradu. Vyrastala milovaná rodičmi, napĺňaná ich bezhraničnou láskou, i priateľstvami na život a na smrť. Prežila detstvo, na ktoré sa nezabúda.

Nečudo, že sa jej len ťažko odchádzalo na strednú školu do Banskej Bystrice a potom neskôr na univerzitu do Bratislavy. Do Čerína sa však vracala vždy rada. Najprv sama, potom so svojou láskou a budúcim manželom Patrikom.

Zuzana sa zamyslene zadívala na svoj mobil. Mala by zavolať aj jemu. A za iných okolností by už bez váhania vytočila manželove číslo a natešene mu zvestovala najdôležitejšie zážitky z konferencie. Potom by mu povedala, ako veľmi ho ľúbi a teší sa na jeho objatie. Čo z toho bola dnes pravda? Zuzana si smutne povzdychla. Nie jej vinou sa ich manželstvo ocitlo na začiatku konca, aj keď Patrik to vnímal inak a nehodlal sa jej vzdať za žiadnu cenu.

Rozhodla sa, že mu predsa len zavolá.

„Prosím,“ ozval sa ráznym hlasom, z ktorého vycítila napätie.

„To som ja. Chcela som ti len povedať, že som doletela v poriadku a o chvíľu sadám do auta.“

Patrik mlčal.

„Haló, si tam?“ opýtala sa Zuzana.

„Už si spokojná? Toto si chcela? Ponižiť ma?“ zasyčal znenazdajky nenávisťne a Zuzanou heglo.

„Preboha! O akom ponížení hovoríš?“ vyjachtala nechápavo.

„Nehraj sa na sprostú. Veľmi dobre vieš, o čom hovorím. Užila si si? S koľkými? Povedz! S jedným? S dvoma?“ jačal hystericky do telefónu.

Zuzana trpko oľutovala rozhodnutie zavolať mu. Čo vlastne očakávala? Že sa stane zázrak a Patrik sebakriticky uzná nezmyselnosť svojho konania? Že sa jeho žiarlivosť vyparí ako voda z mlák po letnej búrke? Nič také sa nestalo, ba práve naopak. Znova si naplno zlizla jeho ďalší emočný výlev.

V duchu si vynadala do sprostých kráv a ešte krajších nadávok sa jej ušlo od Patrika.

„Počuješ ma? Ty štetka, odpovedz!“ začula ho, hoci si mobil oddialila od ucha.

„Toto naozaj nepotrebujem ku šťastiu,“ povedala rezignovane a nechtom ťukla na displej, aby prerušila hovor.

Bol to jediný spôsob, akým sa dal zastaviť príval Patrikových urážok. S rizikom, že domáce privítanie bude o to drsnejšie.

Bolo krátko po polnoci, keď sa jej strieborná Honda Civic poslušne štverala tiahlym stúpaním na kopec severovýchodne od centra mesta, na ktorom v osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia vyrástlo najväčšie banskobystričké sídlisko. Zuzana pomaly prešla celou ulicou až na jej koniec, márne sa obzerajúc na obe strany. Nájst' miesto na parkovanie, obzvlášť o tomto čase, bolo priam nemožné.

Napokon zaparkovala na kúsku voľného miesta kdesi medzi kontajnermi a stromami.

Možno už spí, preletela jej pri pohľade do tmavého okna na šiestom poschodí hlavou myšlienka, ktorá sa veľmi nápadne podobala na zbožné prianie. Zamkla auto, skontrolovala, či veľmi nevytrča na cestu a s taškou na pleci vykročila smerom ku vchodu paneláku. V polovici cesty ju niečo znovu donútilo zodvihnúť hlavu a upriamiť zrak do okien. Bol to len krátky okamih, možno zlomok sekundy, no odprisahala by, že v ich okne sa mihla záclona. Bol tam. Patrik. Čakal ju.

Nech sa stane, čo sa má stať. Bola pripravená na všetko. Aspoň si to myslela. Ved' čo horšie jej mohol urobiť, ako znova ponadať, počastovať vybranými slovami a vrieskať na celý panelák, aby ho počuli všetci susedia? Aj tí na prízemí alebo v paneláku oproti a vďaka podivnému šíreniu zvuku, ktorý sa odrážal od budov betónovej džungle ako chcel, určite aj tí, čo bývali za rohom.

K fyzickej agresii sa dosiaľ neznižil a Zuzana dúfala, že sa tak nikdy nestane. Podozrievanie, sústavné kontrolovanie a sledenie, občas žiarlivostná scéna, to áno, ale ruku na ňu nedvihol. Otázka znela, v akej nálade ju privíta dnes? Posledný

telefonát mnohé naznačoval a navyše si dovoľila prerušiť ich hovor, čo sa rovnalo takmer smrteľnému hriechu.

Tentoraz to však chlapec prehnal. *Do štetiek mi nadávať nikto nebude. Nech sa opováži dotknúť sa ma, potom uvidí*, dodávala si odvahy, keď odomykala dvere do bytu. Potichu vošla do tmy a siahla po vypínači na stene.

Veľkou predsieňou sa rozlialo svetlo a Zuzanu od ľaku myklo. Rovno pred ňou stál Patrik. Pohľad naňho však nebol hrozivý. Náhle oslepený svetlom smiešne zažmurkal, potom zvrátil tvár v grimasu. Keď si jeho oči ako tak zvykli na prílev ostrého halogénového svetla z nástennej lampy, na Zuzanino prekvapenie sa do nich namiesto zlosti vkradlo niečo iné. Lútosť? Vina?

„Prepáč mi. Nechcel som na teba kričať. Môžeš mi odpustiť?“ ozval sa tichým hlasom a keby rozdávali Oskarov aj za domáce etudy, jeden by sa určite ušiel aj jemu.

Ako inak by sa dal oceniť taký skvelý herecký výkon? K previnilému tónu hlasu pripojil rovnako previnilý výraz tváre. Lepší by nevystrúhal ani jej obľúbený herec Robert De Niro.

Nie, nebola naňho zlá. Nie viac, ako si zaslúžil. Za tú *štetku* by si iná dávno pobalila veci. Lepšie povedané, zbalila by ich jemu. A čo sa týka prosíkania o odpustenie, bola to rovnaká pesnička s notoricky známym a obohraným refrénom. Stále rovnaký scenár, z ktorého už bola unavená. Hysterické výstupy manžela, plné neodôvodnených obvinení a urážok, striedali kajúčne ospravedlňovania, hry na city, odprosovania a sľuby, že sa už nikdy nič podobné nebude opakovať. Sľuby, ktoré zostali iba sľubmi. Dokedy to bude ochotná znášať?

„Nepovieš na to nič?“ prerušil Patrik tok Zuzaniných myšlienok a pristúpil o krok bližšie.

Necúvla. Na chvíľu sa zahľadela do jeho modrých hlbokých očí, ktorými ju voľakedy tak veľmi očaril, akoby v nich chcela nájsť odpovede na svoje otázky. Tie však musela hľadať v sebe. Nie tu a nie teraz, keď po ťažkom a únavnom dni, uprostred noci, netúžila po ničom inom, iba po sprche a vlastnej posteli. Iba nastavením zrkadla vlastným pocitom sa mohla dopracovať k správnej odpovedi a posunúť sa ďalej. A na to bola momentálne príliš unavená.

Patrik čakal. Vedel, že tentoraz to prehnal viac ako kedykoľvek predtým. Pravdupovediac, vôbec sa neovládol a pretlak emócií z neho vyletel ako neriadená stre-

la, ktorá narobila riadnu spúšť. Stalo sa to už mnohokrát, no nikdy s takou intenzitou a škodami.

Uprel psí pohľad na Zuzanu, do ktorého pre istotu pridal aj štipku ľútosti navyše. Nič nezaberalo. Jeho žena sa tvárila odmerane, akoby bol vzduch a mlčky si vyzúvala topánky. V duchu zakliat a musel sa veľmi premáhať, aby i naďalej udržal na tvári masku poníženého prosebníka a nevypustil z úst slová, ktoré sa mu tisli na jazyk a určite by všetko zhoršili. Radšej ich prehltol a keď Zuzana prechádzala popri ňom, jemne ju chytil za plece.

„Zuzi, mám si tu pred tebou kľaknúť na kolená alebo čo vlastne chceš? Odpusť mi, prosím ťa. Nechal som sa uniesť. Môže sa to stať každému. Počuješ?“

Patrikov hlas znel nástojčivo a nervózne.

Zuzana zastala a smutne si vzdychla. Bolo zrejmé, že Patrik nič nepochopil. Vôbec nič. On snáď ani netušil, čo jej na ňom vadí. Asi mu nedochádzalo, ako veľmi jej ubližuje.

Nadišiel čas, aby mu to dala zreteľne najavo.

„Ako si to predstavuješ, hm? Že ti vždy všetko odpustím, zabudnem na tvoje urážky a hodím sa ti okolo krku nadšená, že ťa vidím? Tak nejako?“ ozvala sa zvýšeným hlasom a spýtavo sa pozrela na Patrika.

Hoci sa cítila na smrť unavená a neskorá nočná hodina nebola najideálnejším časom na riešenie manželských problémov, pozbierala zvyšky síl a zodvihla z prachu zástavu pošliapanej dôstojnosti. Sama bola prekvapená, kde sa v nej zrazu nabrala toľká odvaha, kam sa stratil strach, ktorý ju držal pri zemi a nedovolil jej postaviť sa na otvorený odpor.

Prekvapený zostal aj Patrik a neveriacky vypleštil na Zuzanu oči.

„Čo sa týka kľáčania na kolenách, videl si už muža, ktorý by kľáčal pred štetkou? Nebýva to naopak?“ pokračovala Zuzana a úplne tým vyrazila Patrikovi dych.

A kým znova naberal vzduch do pľúc, smelo pokračovala.

„Obávam sa, že to takto ďalej nepôjde. Ak sa nezmeníš...ak so sebou niečo neurobiš...ak nepochopíš, že mi tým, čo ty nazývaš láska, ubližuješ, tak...“

Patrik bol v šoku. Neveril vlastným ušiam. Takto sa jeho poslušná manželka nikdy nesprávila a čo bolo horšie, jej ultimátum a nedokončená hrozba mu naháňali strach. Niekde urobil veľkú chybu. Niečo musel prehliadnuť. Alebo niekoho.

Nemohol totiž uveriť, že náhla premena Zuzany na Janu z Arku bola iba jej dielom.

Niekoľko jej musel pomáhať, dodávať odvahu, radiť. Ale kto?

Náhle mu preletela hlavou vtieravá myšlienka, ktorá spôsobila, že jeho horné zuby zaklapli do dolných silou stisku rotvajlera, až sa mu na tvári zvýraznili líčne svaly a na krku mu navreli žily.

Zuzana má milenca. Preto tá premena. Preto si dovolila vystrkovať rožky.

Zhlboka sa nadýchol a s obrovským sebazaprením potlačil bublajúcu erupciu emócií tesne pred jej výlevom na povrch. Z taktického hľadiska by to bola chyba a on si už ďalšiu nemohol dovoliť.

„Takže?“ začul Zuzanin hlas akoby spoza steny a vtedy si uvedomil, že ešte stále stojí pri ňom a čaká na odpoveď.

„Zmením sa. Sľubujem,“ odvetil čo najpresvedčivejšie a na záver pridal slovo, ktorým ľudia zvykli zdôrazniť vážnosť svojich sľubov, bez ohľadu na to, či ich neskôr dodržali alebo nie.

„Prisahám.“

„Dobre. Uvidíme. No teraz, ak dovoľíš, pôjdem sa osprchovať a ľahnúť si. Od únavy ledva prepletám nohami,“ povedala Zuzana a odšuchtala sa do kúpeľne.

„Áno, uvidíme. Najmä ty uvidíš a nebudeš sa stačiť čudovať,“ uškrnul sa Patrik.

Počkal, kým sa Zuzana poberie do postele a usalašený v kresle s pohárom whisky v ruke sa pustil do vymýšľania diabolského plánu.

4. KAPITOLA

Termálne kúpalisko sa nachádzalo na kraji mesta na ostrove, ktorý vytvorila rieka a jej mŕtve rameno. Jeho vznik umožnil pred vyše štyridsiatimi rokmi nález geotermálneho prameňa, ktorý z hĺbky tisícšesťdesiat metrov dodával vodu s teplotou šesťdesiatpäť stupňov Celzia.

Kúpalisko s kapacitou tritisícpäťsto návštevníkov ponúkalo počas letnej sezóny pestrú ponuku trávenia voľného času v šiestich bazénoch, na ihriskách, v stravovacích zariadeniach a dostatok trávnatých plôch na slnenie aj stromov pre tých, ktorí pred pálivým slnkom uprednostňovali tieň.

Ned'aleko vchodu pre návštevníkov sa rozprestieralo veľké parkovisko, no nie dosť veľké na to, aby sa najmä počas víkendov rýchlo nezaplnilo autami, ktoré potom k nevôli obyvateľov pril'ahlej okrajovej štvrte obsadili okolité ulice a dokonca voľné miesta pri rieke.

Hoci bol prvý prázdninový deň, Vanda Švecová tento problém riešiť nemusela. Na radosť syna Filipa a jeho kamaráta Petra sa na kúpalisko vybrali o deviatej ráno a miesto na parkovanie našla poľahky.

Keď spolu s deťmi vystúpila z auta, ledva ich udržala na uzde. Rýchlym krokom prešli po drevenom mostíku, vybudovanom nad mŕtvym ramenom rieky ako originálny vchod na kúpalisko. Pri turniketoch si kúpili lístky a pokračovali smerom na trávnatú plochu čo najbližšie k bazénu, kde si zložili veci. Prezlečenie do plaviek v novovybudovanej prezliekárni a ponatieranie sa krémom na opaľovanie zvládli v rekordnom čase a už im nič nebránilo vybrať sa k bazénu.

„Ideme na to?“ zaškeril sa Peter, nadšený, že sa to nakoniec predsa len podarilo. Boli na kúpalisku a úžasné prázdniny sa mohli začať.

„Jasné,“ zasmial sa Filip. „Hor sa do vody!“

Obaja sa rozbehli k bazénu, ktoré boli obkolesené pekne upraveným živým plotom, s možnosťou prístupu iba cez brodiská so sprchami. Filip vběhol do jedného z nich a pustil na seba prúd vody.

„Studená!“ zaujúkal a vybehol odtiaľ celý uzímený.

„Na to musíš ísť s rozumom,“ seabedomo zahlásil Peter a cez brodisko prešiel s víťazoslávnym úsmevom na perách po jeho betónovom okraji bez toho, aby si namočil nohy. Žiadny z plavčikov si ho nevšimol.

Hneď za brodiskom ich privítal plavecký bazén s dĺžkou päťdesiat metrov a vedľa neho dvadsaťpäťmetrový pre neplavcov.

„Do ktorého vlezíme?“ opýtal sa Peter a porozhliadol sa po všetkých bazénoch. Okrem plaveckého a bazéna pre neplavcov mali na výber aj rekreačný, perličkový, detský a dojazdový pre tobogán.

„Mne je to jedno. No musíme sa kúpať tak, aby na nás mama videla. Vieš, čo sme jej sľúbili?“ pripomenul mu Filip sľub, ktorý obaja dali ešte v aute.

„Viem, viem,“ zamrmlal Peter. „Neboj sa, uvidí nás.“

Prítomnosť Filipovej mamy mu nebola po vôli, no ak si chcel dnes užiť kúpanie na kúpalisku, musel sa s tým zmieriť. V opačnom prípade by teraz počúval pochvaly od starkej a poučovania od starkého, že aj päť dvojok sa dá opraviť, len treba chcieť. Starkých mal rád a prázdniny u nich boli nezabudnuteľné. No k nim mohol zájsť večer s otcom.

„Snáď nechceš ísť do detského? Ten je najbližšie k deke,“ zachechtal sa Peter.

„Tam nie. Odtiaľ by nás plavčik vyhodil,“ bránil sa Filip. „Poďme do plaveckého. Trochu si zaplávame.“

Len čo to dopovedal, Peter sa rozbehol k bazénu a skočil do vody ukážkovú hlavičku. Na chvíľu zmizol pod hladinou a vynoril sa o pár metrov ďalej. Akurát včas, aby zbadal Filipa, ako lezie do bazéna po rebríku.

„Nebud' baba. Nevieš skákať hlavičky?“ podpichol ho, keď k nemu priplával.

„Viem. Najprv som chcel vyskúšať, či je studená,“ vyhovárал sa Filip.

„No jasné,“ odhalil jeho výhovorky Peter a aby mu demonštroval svoje schopnosti overené aj potápaním v mori, seabedomo zahlásil: „Pozri. Zídem až na dno.“

Peter nabral vzduch do pľúc a zmizol pod hladinou. Niekoľkými zábermi rúk sa dostal až na dno bazéna a zostal tam chvíľu nehybne ležať. Iba bublinky stúpajúce k hladine naznačovali, že je živý a pomaly vypúšťa zásobu vzduchu. Keď sa mu minula, vyplával hore.

„Skúsiš aj ty?“ opýtal sa Filipa, keď vystrčil hlavu z vody.

„Mne sa nechce potápať,“ odvetil Filip a sledoval, ako z Petrových mokrých vlasov stekajú kvapôčky vody po tvári. Niektoré z nich sa mu zachytili na mihalniciach a trblietali sa na slnku.

„Čo si mákky? Voda je skvelá,“ nahováral ho Peter.

„Nie som. No nerád sa potáпам. Voda mi pri tom ide do nosa aj do uší. Nemám to rád.“

„Fajnovka. Aj mne, ale nerobím si z toho ťažkú hlavu.“

„Ty nie, lebo si ako ryba. Aj priezvisko máš také - Rybanský. Ja si radšej zaplávam,“ povedal Filip, odrazil sa od bočnej steny bazéna a s hlavou nad hladinou plával na druhú stranu. Peter ho nasledoval pod hladinou.

Po chvíli prebehli do rekreačného bazéna naplneného termálnou vodou, aby sa zohriali. Ponorili sa až po krk, keď si Peter zrazu všimol skupinku chichotajúcich sa dievčat. Kráčali popri bazéne a blížili sa k nim. Bola tam aj ona. Laura. Najkrajšia baba v triede. Bohyňa. Peter od nej nemohol odtrhnúť zrak. Pri pohľade na jej postavu v červených sexi plavkách a nádherné dlhé hnedé vlasy doslova tajil dych.

„Filip. Filip,“ ozval sa tlmeným hlasom.

„Čo sa deje?“

„Ide k nám Laura s babami. Nenápadne si ju všimaj, či sa na mňa bude pozerat’.“

„Čo mám robiť?“ nechápal Filip, no odpovede sa už nedočkal.

Peter náhle zmizol pod hladinou a začal vo vode robiť kotmelce. Potom sa rukami dotkol dna, vystrel nohy a predviedol ukážkovú stojku. Keď znova vystrčil hlavu, dievčatá boli preč.

„Fuj, mám nos plný vody, až mi sopeľ vybehol,“ povedal a odplul si.

„Načo robíš také sprostosti?“ krútil hlavou Filip.

„Ty tomu nerozumieš. Iné ma však zaujíma. Tak čo, pozerala sa?“

„Čo ja viem. Možno sa raz pozrela.“

„Ako to, že nevieš? Kam si sa díval?“ čertil sa Peter.

„Dostal som ťa. Dostal!“ rozosmial sa Filip, až sa chytil za brucho. „Pozerala sa. Dokonca sa pristavila, či si nezahráme minigolf.“

„Somár. Tým si mal začať. Tak na čo čakáš? Ideme!“

Peter svižne vyliezol z bazéna a Filip ho nasledoval. Bol najvyšší čas, pretože pri živom plote zazrel mamu, ako sa rozhliada po okolí a hľadá ich. Filip jej zaký-

val na znamenie, že sú v poriadku a pre istotu zamieril k nej, aby jej oznámil, že nasledujúcu hodinu budú hrať minigolf. Potom sa so spokojným svedomím rozbehol za Petrom, ktorý ho nečakal a kráčal za hlasom svojho srdca.

Vydarený deň ubehol ako voda. Keď nadišiel čas odchodu a Peter s Filipom sa unavene rozvalili na zadnom sedadle auta, mali na čo spomínať. Minigolf s dievčatami, kopec zábavy a smiechu, kúpanie vo všetkých bazénoch a bláznivé jazdy na tobogane, stáli za to a úplne vymazali z ich hláv uplynulý školský rok. Začal sa čas bezstarostných hier a radosti. Väčšinu zážitkov Peter zdokumentoval svojim novým mobilom, na ktorý bol patrične hrdý a cestou domov si s Filipom ešte raz prezreli všetky fotky. Nasmiali sa najmä na tých, ktoré urobil Filip a zachytávali Petrov zadok vytŕčajúci z vody pri potápaní.

Peter mal aj iný dôvod usmievať sa. Okrem toho, že sa do sýtosti vyšantil vo vode, zdalo sa, že zabodoval aj u Laury.

Bodaj by celé prázdniny boli také ako prvý deň, pomyslel si.

Bol to deň, na ktorý sa nezabúda.

5. KAPITOLA

Tomáš Rybanský si pobalil veci do aktovky a chystal sa odísť domov. S priebehom dňa bol maximálne spokojný. Práca hydrobiológa, ktorú po skončení univerzity začal vykonávať v laboratóriu na Úrade verejného zdravotníctva, mu šla od ruky. Stihol dokončiť analýzy všetkých vzoriek, zapísať výsledky do počítača a ešte si aj vylepšiť náladu žartovaním s kolegyňou Lenkou, ktorá, ako sa zdalo, mala rada jeho vtípkovanie.

Skontroloval čas na hodinkách. Do odchodu autobusu zostávalo necelých pätnásť minút. Znovu očami preletel celé laboratórium, skontroloval všetky okná, elektrické zásuvky a prístroje, a keď sa uistil, že je všetko v poriadku, pobral sa do šatne. Tam svoje biele pracovné oblečenie vymenil za bledomodrú košeľu s krátkym rukávom, letné nohavice pieskovej farby a vzdušné mokasíny.

Len čo dorazil domov, už v predsieni mu udrela do nosa vôňa praženej cibule, ktorá ho nasmerovala priamo do kuchyne, kde sa pri kuchynskej linke usilovne zvrátila Klaudia. Hnedé vlasy, inokedy padajúce na plecيا, mala zopnuté do jednoduchého chvosta a v pohodlnom bavlnenom bielom tričku s krátkym rukávom, ktoré jej siahalo až pod zadok, vyzerala vábivo.

„Ahoj, zlatko. Už som doma,“ zvolal veselo. „Ako si dopadla u gynekológa? Je všetko v poriadku?“ Podišiel k nej, odzadu ju oboma rukami chytil za boky a pobožkal na líce.

„Ahoj. Dúfam, že áno. Výsledky cytologických sterov budú do dvoch týždňov,“ odvetila Klaudia, vrátila mu bozk a ďalej sa nerušene venovala krájaniu mäsa na guláš. Chýbal jej dokrájať už iba kúsok a chcela to stihnúť, kým sa cibuľa upraží do sklovita.

Po rannej naháňačke deň pokračoval v pokojnejšom tempe. Urobila nákupy a dopriala si aj posedenie na káve s kamarátkou, ktorú stretla v obchodnom centre. Aspoň na chvíľu sa odreagovala od bežných starostí a podarilo sa jej zatlačiť do úzadia aj obavy o syna. Rozhodla sa uveriť faktu, že Filipova mama, učiteľka na

základnej škole, je dostatočnou zárukou prísneho dozoru.

Domov prišla iba prednedávnom a bez meškania sa pustila do prípravy večere, aby do nočnej služby odchádzala s vedomím, že o jej chlapcov a ich hladné žalúdky je postarané.

„Čo to bude, keď to bude?“ opýtal sa veselo Tomáš a nazrel ponad jej plece.

„Guláš. Obaja ho máte radi.“

„Nejako v týchto horúčavách nie som hladný.“

„Chceš mi tým povedať, že sa tu snažím zbytočne?“ Klaudia sa s hranou hrozbou v hlase a s nožom v ruke otočila od kuchynskej linky. Vôbec si neuvedomovala, ako hrozivo pôsobí.

Tomáš prekvapene zaspätkoval, no nespúšťal z nej oči. Viac ako nôž ho totiž upútali jej bradavky, ktoré sa zreteľne črtali pod tričkom a automaticky pritiahli jeho zrak. Vtom mu niečo napadlo, čo ešte viac rozdráždilo jeho bujnú fantáziu.

Ak nemá podprsenku, možno je na tom rovnako aj dole a neobliekla si ani nohavičky, preletela mu hlavou nezbedná myšlienka, ktorá presunula jeho zvedavý pohľad o čosi nižšie. S potmehúdsnym úsmevom na perách k nej podišiel, aby sa presvedčil o opodstatnenosti svojich erotických predstáv.

„Toto teraz nebudeme potrebovať,“ žmurkol nezbedne, opatrne jej vzal z ruky nôž a položil ho na kuchynskú linku vedľa taniera s pokrájaným mäsom. Potom ju objal okolo pásu a rukami skĺzol až na jej zadok. Pevne ho uchopil do dlaní a pritiahol si ju k sebe.

„Koľko máme času?“ žiadostivo šepol.

Klaudia očividne znervóznela a jemne sa vymanila z objatia.

„Počkaj, prihorí mi cibuľa,“ preložila hrniec mimo ohňa a vypla plyn.

Oheň Tomášovej túžby však horel ďalej.

„Deje sa niečo, zlatko?“ pokúsil sa znova priblížiť ku Klaudii.

„Petra som pustila s Filipom Švecom a jeho mamou na kúpalisko,“ náhle z nej vyletelo a úkosom sa pozrela na Tomáša. Trocha sa obávala, ako prijme fakt, že napriek jeho averzii k návštevám termálnych kúpalísk tam dovolila Petrovi ísť a navyše bez rodičovského dozoru.

„Asi nebol príliš nadšený, že ani cez prázdniny nemá pokoj od učiteliek, však?“ zasmial sa nahlas Tomáš a úplne tým vygumoval jej obavy.

„Inak by som ho nepustila, takže nemal na výber,“ uľahčene si vydýchla.

„Takže kedy sa majú vrátiť domov?“ dobiedzal znova Tomáš.

„Okolo piatej.“

„Tak na čo ešte čakáme?“ veľavravne sa uškrnul, keď skontroloval čas na nástenných kuchynských hodinách.

„Teraz?“ pochopila narážku a trochu sa zapýrila.

„A prečo nie? Konečne sme chvíľu sami.“

Tomáš sa túžobne zadíval do Klaudiiných nádherných mandľovo hnedých očí. Žiarivo sa naňho usmiala, až sa jej na lícach vytvorili jamky. Miloval ich od chvíle, ako ju prvýkrát uvidel v rýchliku z Bratislavy. Sedela pri okne a keď strčil hlavu do kupé a opýtal sa, či si môže prisadnúť, súhlasne prikývla a nespemý úsmev ohraničila dvomi rozkošnými jamkami.

Bola to iba súhra náhod, ktorá ich doviedla v rovnakom čase na rovnaké miesto a de facto ich dala dokopy. Tomáš vtedy študoval posledný ročník univerzity a vracal sa z internátu neskorším vlakom ako obvykle. Práve tým vlakom cestovala domov aj Klaudia, ktorá pracovala ako zdravotná sestra v nemocnici a v ten deň úspešne zvládla atestačné skúšky v Bratislave. Nebyť tejto zhody okolností, možno by sa nestretli nikdy.

Cesta im ubehla až príliš rýchlo. Tomáš sa ukázal ako príjemný spoločník a rozprávač, Klaudia ho so záujmom počúvala. A keď sa jej zošuchol časopis zo sedadla na zem, Tomáš sa ako správny džentlmen poň zohol. Urobila to aj Klaudia a o chvíľu si už obaja šúchali narazené čelá a smiali sa. Tomáš z nej nemohol spustiť zrak.

Páčili sa mu jej rozžiarené oči, cudný úsmev aj zvonivý smiech. Jej mimika, keď krčila nosom, ladný pohyb rukou, keď si naprávala vlasy, páčila sa mu skrátka celá. Keď vystúpili z vlaku, pozval ju na kávu, aby ich príjemné chvíle predĺžil čo najviac. Bola to láska na prvý pohľad a zdalo sa, že ani on jej nie je úplne ľahostajný. Odvtedy už boli spolu, a rok po skončení Tomášovho vysokoškolského štúdia sa vzali.

„Nestihnem uvariť večeru a onedlho sa musím chystať do nočnej,“ namietla Klaudia. Ako zdravotná sestra sa nemohla omeškať ani o chvíľu, no jej argumenty nezneli dostatočne presvedčivo a Tomáš ich okamžite zmietol zo stola.

„Keď ťa len toto trápi...“ mávol rukou. „Na večeru si dáme chlieb s niečím. Ešte nejaké pripomienky, pani Rybanská?“

Nečakal na odpoveď. Chytil ju za ruky a pritiahol si ju k sebe. Klaudia mu ovinula ruky okolo krku, stúpila si na špičky a nežne ho pobozkala na pery. Niežeby jej stošesťdesiatštyri centimetrov výrazne zaostávalo za priemernou výškou žien, no vzala si za manžela chlapa, ktorého výška stoosemdesiatdva centimetrov ju vždy donútila trocha sa nadvihnúť. Tomáš jej bozk opätovoľ.

„Môžeme pokračovať?“ usmial sa, keď sa ich pery na chvíľu od seba odlepili, no viditeľne túžili po ďalšom spojení.

„Musím sa osprchovať.“

„Tak ušetríme čas a ideme rovno do sprchy.“

Tomáš mocnými rukami zodvihol Klaudiu do náručia a poľahky ju odniesol do kúpeľne. Tam ju znova objal a vášnivo pobozkal. Potom jej šikovným ťahom pretiahol tričko cez hlavu, pustil ho na podlahu a túžobne pohladil nádherné prsia. Následne ich jemne stisol, aby si vychutnal pocit plných dlaní. Jeho snaha nevyšla nazmar. Klaudiine bradavky stvrdli a keď ich poláskal jazykom, vzdychla od rozkoše.

Potom sa iniciatívy chopila jeho žena. Postupne mu rozopla všetky gombíky na košeli a vyzliekla ju. Rovnaký osud postihol aj jeho nohavice a zakrátko sa váľali na zemi spolu s ostatným oblečením. Klaudia pokračovala ďalej. Čupla si pred neho, s uspokojením si premerala jeho slipy, ktoré už mnohé prezrádzali a pomaly ich začala sťahovať. Zostal pred ňou stáť úplne nahý, s neodolateľnou túžbou po vášnivom milovaní.

Klaudia bola na tom podobne. Pri pohľade na Tomášovo nahé telo si mimovoľne oblizla pery a pocítila mravčenie v podbrušku. Nechala si vyzliecť nohavičky a pritisla sa k Tomášovi. Telo na telo. Chvíľu sa hladkali a objímali, snažiac sa prejsť rukami čo najviac nahých štvorcových centimetrov toho druhého, a ich jazyky spolu tancovali v krásnom ošiali.

V nežných dotykoch pokračovali aj vo vani a kúpeľňou sa začala šíriť vôňa sprchového gélu, najprv dámskeho, potom pánskeho, a keď prúdy teplej vody stekajúce po nahých telách znova odhalili ich nahotu, dočasne ukrytú pod voňavou penou, boli pripravení oddať sa jeden druhému.

Paneláková vaňa neposkytovala veľa priestoru na divoké milovanie. Keď sa Klaudia pohrala s Tomášovou pýchou a on jej to oplatil jemným dráždením klitoris, obaja boli roztúžení na maximum a Tomáš do nej poľahky vnikol odzadu.

Málokedy sa vyskytla príležitosť na sex počas dňa, o to viac si ho vychutnali teraz a po vzrušujúcom láskaní prišlo ešte krajšie vyvrcholenie.

„Milujem ťa,“ povedala Klaudia, keď z nej Tomáš opatrne vykĺzol a pokúsil sa v tesnej vani znova prepracovať k jej tvári, aby ju pobožkal.

„Aj ja teba,“ opätovoľ vyznanie Tomáš.

„Zostala by som tu takto až do večera, ale nemôžem,“ smutne vzdychla Klaudia. „Musím do práce. A Peter je o chvíľu doma.“

„To je fakt. No zabudla si spomenúť ďalší dôvod,“ pobavene prehodil Tomáš a zatváril sa záhadne. Klaudia sa naňho prekvapene pozrela.

„Na čo narážaš? Sľúbil si, že večeru urobíš ty.“

„S večerou to nemá nič spoločné,“ upokojoval ju Tomáš. „Ten dôvod je, že by nám vychladla voda vo vani a ak sa nemýlim, ani jeden z nás nemá v rodostrome eskimáckych predkov.“ Tomáš vyprskol v smiech a dobrosrdečne žmurkol na Klaudiu.

„Srandičky, srandičky. Na tie by ťa bolo,“ pokrútila hlavou Klaudia, keď videla, ako sa Tomáš náramne baví na svojom detinskom vtipe, no ani jej sa nepodarilo dlho udržať vážnu tvár. Bol to práve Tomášov zmysel pre humor a schopnosť rozveseliť ju za každých okolností, čo jej na ňom imponovali už od začiatku ich vzťahu.

„Veď ma poznáš,“ škeril sa od ucha k uchu.

„Sranda bude, keď sa vo dverách kúpeľne objaví Peťko a prichytí nás tu,“ chichotala sa Klaudia. „Nestihla som pootočiť kľúč vo dverách.“

Bol najvyšší čas zdvihnúť kotvy a opustiť chladnúce vody vo vani. Stihli to len tak-tak. Len čo sa obliekli, bytový zvonček im oznámil príchod dosýta vykúpaného, vyšťaveného, no spokojného syna, ktorý si nevšimol záhadné úsmevy rodičov. Po stručnom opise zážitkov z kúpaliska, ktoré zhrnul do jednej krátkej vety *dobre bolo*, sa odtackal do svojej izby.

Klaudia si vydýchla. Peter sa vrátil domov živý a zdravý, a okrem neprehliadnutelných príznakov únavy a trochu spáleného nosa, mu nebolo nič. Do práce preto mohla odísť s dušou na mieste a hoci nestihla uvariť večeru, vedela, že Tomáš sa o všetko postará.

Tesne pred odchodom ešte zašla do detskej izby, aby sa rozlúčila s synom, no už od dverí začula jeho spokojné chrapkanie. Keď podišla bližšie k posteli, naskytol sa jej pohľad na spiaceho syna, ktorého zmoĤla únava skôr, ako sa stihol prezliecť.

Chvíľu sa naňho s láskou pozerala, potom sa k nemu sklonila a jemne ho pobozkala na čelo. Akosi rýchlo vyrástol z detských čias, keď bola preňho nenahraditeľnou a najdôležitejšou osobou na svete. V kútiku duše dúfala, že je ňou stále, no odkedy Peter začal chodiť do školy, všetko letelo až prirýchlo.

Rozlúčka s Tomášom bola o niečo dlhšia ako inokedy. Stáli v predsieni zaveseení do seba a Klaudia len s ľútosťou odtrhla pery z jeho pier.

„Už musím, lebo prídem neskoro. No rada si takéto popoludnie s vami zopakujem, pán Rybanský,“ povedala s úsmevom a pridala ešte jeden bozk.

„Čo tak v sobotu? Necháme Petra u vašich,“ navrhol Tomáš.

„V sobotu mám dennú.“

„Tak potom v nedeľu.“

„Sľúbila som Petrovi, že sa v nedeľu pôjdeme kúpať všetci traja.“

Klaudii nemohol uniknúť Petrov sklamaný výraz. Podišla k nemu bližšie a ukazovákam mu brnkla po nose.

„Neboj sa, určite si to niekedy vynahradíme,“ povedala a svoj sľub potvrdila bozkom. Na Tomášovej tvári sa objavil úsmev.

„Určite?“

„Jasnačka.“

„Okej. V nedeľu si teda urobíme rodinný výlet na Štiavnické tajchy.“

„Zlatko, mám malý problém. Petrovi som sľúbila, že pôjdeme na naše kúpalisko. Však ti to nevaďí?“ zatahla prosebne. Potom sa pozrela na hodinky a zdúpnela. Napriek tomu, že mala celý deň voľno, iba s ťažkosťami stíhala dôležité termíny. Príchod do práce ním rozhodne bol. Vlepila Tomášovi rýchly bozk na rozlúčku, otvorila dvere a rozhodla sa nestrácať čas čakaním na výťah a pustila sa dolu po schodoch. A rovnako ako jej syn, urobila to aj preto, aby nedala Tomášovi šancu na zápornú odpoveď.

Návštevu kúpaliska synovi prisľúbila a sľuby sa majú plniť.

V nedeľu ráno Tomáš pomaly otvoril oči a prvé čo uvidel, bola usmievaná tvár manželky. Ležala vedľa neho na boku, hlavu si podopierala rukou a pozorovala ho, ako sa prebúdzal.

„Dobré ráno, miláčik,“ pozdravila, keď sa ich pohľady stretli.

„Dobré ráno. Stalo sa niečo?“ ozval sa Tomáš prekvapene a ešte trocha ospalo.

„Nie, nie. Prečo by sa malo?“

„Keď na mňa tak uprene hľadíš...“

„Nemôžem sa pozerat' na svojho muža, keď spí? Rada ťa takto pozorujem.“

„To nie je bohvieaká výhra, však?“ podpichol ju.

„Náhodou...mne sa stále páčiš. No nemôžem ti to hovoriť pričasto, aby si nespýšnel ako páv.“

„Ešteže tak. Pretože aj ty sa mi stále páčiš.“ Tomáš sa posunul bližšie ku Klau-
dii, prstami odtiahol okraj nočnej košeľe od jej prs a nakukol dnu.

„A veľmi,“ dodal s úsmevom, priložil pery na hladkú pokožku jej prsníka a malými nežnými bozkami pokračoval až ku krku. Odtiaľ bolo už iba na skok k usnému lalôčiku a keď ho pocmúľal, Klaudia ticho zavzdychala. Páčilo sa jej toto ranné láskanie a túžiac po vášnivých bozkoch sa prisala na Tomášove pery. Už na prvom rande sa mala možnosť presvedčiť o tom, čo dokáže jeho šikovný jazyk. Dokázal to aj teraz, keď vyzval do šíaleného tanca jej jazýček a rozozvučal tým všetky správne struny v jej tele. Vtom zacítila Tomášovu ruku, ako vkrzla pod košeľku, pohľadila jej prsia a cez brucho a stehná zišla až do lona.

„Už to nestihneme,“ šepla.

„Prečo? Veď je nedeľa, nemáme sa kam náhliť.“

„Musím vstať, pripraviť raňajky a pobaliť veci na kúpalisko. Slnko je už vysoko.“

Tomáš úplne zabudol, že dnes je na programe návšteva kúpaliska. S vedomím, že sa ranný sex nekoná, sklamane vytiahol ruku spod Klaudivnej košeľky a ľahol si na chrbát.

„Večer pokračujeme. Nezabudni, kde si prestal. Budeme mať viac času a väčší pokoj. Pamätáš sa, aký bol Peter naposledy unavený po návrate z kúpaliska?“ povzbudila ho Klaudia a pobožkala ho na líce. Potom vyskočila z postele a obliekla si ľahký letný župan.

„Môže byť praženica?“

Tomáš mlčky prikývol. Keď jeho žena vyšla zo spálne, trocha sa ponatľoval v posteli, no po chvíli ho z nej vyhnala vôňa smaženej cibule, vajičok a čerstvej kávy.

„Kde je náš synátor? Ešte spí?“ opýtal sa, vchádzajúc do kuchyne.

„Zdá sa, že áno.“

„Nech si mladý pán nemyslí, že keď sú prázdniny, bude môcť dlho do noci pozerat' televízor a potom celé doobedia vylihovať v posteli. Navyše dnes chcel ísť na kúpalisko. Vieš, koľko ľudí sa tam nahrnie cez víkend. Potom nenájdeme miesto na parkovanie.“

„Veď ho nechaj. Zatiaľ pripravím veci,“ bránila syna Klaudia.

„Keď sme už pri tom, nepôjdeme radšej na štrkovisko za mestom? Je tam menej ľudí, lepšie sa pláva, nemusíš dávať pozor, či ti niekto neskočí na hlavu. Ak nechcete ísť na Počúvadlo, dobre, nemusíme, ale ani naše štrkovisko nie je zlá voľba. Vieš, že nerád chodím na kúpalisko,“ protestoval Tomáš.

„Áno, viem, zlatko. No Petrik by išiel radšej na kúpalisko a stretol sa tam so svojimi spolužiakmi a spolužiačkami. Navyše som mu to už prisľúbila. Urob mu radosť,“ chlácholila ho Klaudia rozmýšľajúc, či ho rozladilo to, že nebol ráno sex alebo fakt, že naozaj nerád navštevoval kúpaliská a uprednostňoval kúpanie v čistých jazerách alebo v mori.

Sprvu nenamietala, no čím bol Peter starší, tým viac trvala na tom, aby ho nevytrhávali z kolektívu. Veľmi mu chýbal súrodenec, preto bola rada, že voľný čas netrávil sám, ale s kamarátmi. Keď bol menší, často sa vypytoval, kedy si pôjdu kúpiť súrodencu do obchodu a odkladal preňho všetky svoje hračky. Nikdy nekonkretizoval, či to má byť brat alebo sestra, nazýval ho jednoducho slovom *súrodenec* a sľuboval, čo všetko ho naučí. Keď znova otehotnela a prezradila Petrovi radostnú novinu, často sa zvykol prihovárať súrodenecovi schovanému v bruchu, ktoré ešte nejavilo známky gravidity. Bohužiaľ, už sa nestihlo zaguľatiť.

Klaudiu z myšlienok vytrhlo zvonenie mobilu. Potajomky si utrela slzu, ktorá sa jej vykotúľala na líce a načiahla sa za ním. Nechcela, aby si Tomáš všimol, že je smutná, pretože vždy, keď sa mu zdôverila so svojím trápením, zosmutnel aj on. Veľmi sa snažil, no uhasiť žiaľ, ktorý ju z času na čas premohol, niekedy iba tak bez akéhokoľvek impulzu a inokedy pri pohľade na tehotnú ženu na ulici, nedokázal. Nechcela ho trápiť a zbytočne zaťažovať. Musela sa s tým vyrovnáť sama.

Vzala svoj mobil do ruky a na displeji si prečítala meno volajúceho. Bola to Nina Mlynárová, teraz už Kurucová, kamarátka z detstva, s ktorou prežila mnoho pekných chvíľ. Od kočíkovania bábik a vitia púpavových vencov, škôlku a spo-

ločnú školskú lavicu na základnej škole až po diskotéky a prvé lásky. Boli nerozlučnou dvojicou, ktorú nerozdelila ani odlišná stredná škola a ani chlapec, ktorý sa páčil obom. Až keď sa Nina vydala a odsťahovala do Trenčína, frekvencia ich stretnutí zredla. Občas si urobili dámsku jazdu a vybehli spolu na nákupy, ktoré zavŕšili posedením pri káve a zákusku, zaspomínali na staré časy a trocha si polebetili, inokedy sa zas všetci vybrali na kúpalisko. Vtedy sa aj Tomáš nechal prehovoriť a nič nenamietal.

„Čau, bosorka. Aký máte dnes plán? Sme u našich,“ ozvala sa Nina hlasom plným nákazlivého optimizmu.

„Chystáme sa na kupko. Nepôjdete s nami?“

„Presne to isté som ti chcela navrhnúť aj ja. Tešíme sa na vás.“

„Takže na obvyklom mieste?“

„Dobre. Len dúfam, že tam nebudem najbelšia. Ako mlynárova dcéra,“ zasmiala sa Nina svojím typickým zvonivým smiechom.

„Neboj sa, nie som na tom o nič lepšie,“ upokojovala ju Klaudia. „Navyše ty si naozaj Mlynárova dcéra.“

Obe sa na tom zasmiali.

Úsmev z Klaudiinej tváre nezmizol ani vtedy, keď ukončila hovor a položila mobil na stôl. Veľmi sa na Ninu tešila. Na spoločných návštevách kúpaliska zažili vždy kopec zábavy. Deti sa spolu vybláznili dosýta, muži sa porozprávali pri pive o futbale a o iných mužských záležitostiach. A ony dve? Zaujímavých tém na rozhovor našli vždy neúrekom.

„Kto to bol?“ vyzvedal Tomáš s plnými ústami chutnej praženice.

„Nina. Sú u rodičov. Dohodli sme sa, že sa stretneme na kúpalisku. Peter bude určite rád.“

Miško Kuruc bol Petrov rovesník a hoci sa stretávali iba občas, Klaudia mala pocit, že si celkom dobre rozumejú. Akoby boli spolu každý deň.

„Najvyšší čas zobudiť nášho syna. Aby neprespal svoju mladosť,“ ironicky poznamenal Tomáš. „Urobím to sám.“ Postavil sa od stola a zamieril k detskej izbe.

„Vstávame! Budíček,“ volal už od dverí.

V izbe bolo šero. Sklopené žalúzie na oknách nedovoľovali naplno preniknúť dennému svetlu dnu, no i tak v pohode zaregistroval Petra ležiaceho na posteli.